

24.	P	Katarina Švedska, red.	Lesce	19.00	†† Antona Rozmana in Vido Brejc
25.	T	GOSPODOVO OZNANJENJE MARIJI	Lesce	19.00	†† Marijo in Alojza Kolman in Jožeta Gračnerja
			Lesce	19.45	prireditve za materinski dan
26.	S	Lara, mučenka	Lesce	18.00	† Jožeta Fona
			Lesce	19.00	† Elizabeto Cijak, 7. dan
27.	Č	Rupert, škof	Lesce	18.00	† Ajdo Fir, 7. dan
			Lesce	19.00	† Jožeta Tomana, obl.
28.	P	Bojan, knez	Lesce	18.30	križev pot
			Lesce	19.00	† Olgo Geršič, 30. dan
29.	S	Jona, mučenec	Lesce	19.00	za farane
30.	N	4. POSTNA NEDELJA	Lesce	10.00	† Štefana Stiperski
			Lesce	14.00	križev pot
31.	P	Kornelija, mučenka	Lesce	19.00	† Stanislava Jelenca, obl.
1.	T	Hugo, škof	Lesce	8.00	za spreobrnjenje
2.	S	Frančišek Paolski, red.	Lesce	19.00	za lažje učenje
			Lesce	19.30	sestaneke za starše prvoobhajancev
3.	Č	Sikst I., papež	Lesce	18.30	molitev pred Najsvetejšim
		seja za ŽPS	Lesce	19.00	† Marjana Sajeta
4.	P	Izidor, škof	Lesce	9.00	dopoldne obhajam bolnike
		prvi petek	Lesce	18.30	križev pot, † Štefana Babiča
5.	S	Julijana, redovnica	Lesce	7.15	na dekanijskem romanju za farane
			Lesce	19.00	za zdravje (g. Mlakar)
6.	N	TIHA NEDELJA	Lesce	10.00	†† Ano in Franca Bizjak
			Dovje	14.00	križev pot

VABIM VAS, DA SE PRIJAVITE NA DEKANIJSKO ROMANJE, KI GA ORGANIZIRAMO 5. aprila 2025. Pot nas bo vodila v Prekmurje. Avtobus bo krenil ob 6.30 iz Bohinjske Bistrice. Ustavil se bo še v Gorjah in na Bledu. V Lescah pobiral ob 7.15 - 7.30 na glavni avtobusni postaji.

V Turnišču bomo ob 11h imeli sveto mašo. Potem se odpravimo proti Dobrovniku k »Luzki«, kjer bomo imeli kosilo. Ob povratku se ustavimo še v Prihovi pri Slovenskih Konjicah in se zvečer vrnemo nazaj. Ob polnem avtobusu bo cena za vse 40 EUR. Prijavite se čimprej!

Izdala župnija Lesce. Telefon: 04/531 85 00 (mobitel: 041 614 964)

Odgovarja: Marko Avsenik, župnik. El. naslov: marko.avsenik@rc.si

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJA MARIJINEGA VNEBOVZETJA LESCE

Letnik 4. Št. 7. (od 23. 3. do 6. 4. 2025)

SRCE SINODALNOSTI - Sveti Duh nas kliče k spreobrnjenju POMEN IN RAZSEŽNOSTI SINODALNOSTI

28. Izraza »sinodalnost« in »sinodalni« izhajata iz starodavne in stalne cerkvene prakse zbiranja na sinodi. V izročilu vzhodnih in zahodnih Cerkev se beseda »sinoda« nanaša na institucije in dogodke, ki so imeli skozi čas različne oblike ter so vključevali številne subjekte. Vsem tem oblikam pa je v njihovi raznolikosti skupno zbiranje k pogovoru, razločevanju in odločanju. Zahvaljujoč izkušnjam zadnjih nekaj let je pomen teh izrazov bolj razumljen, še bolj pa živeti. Ti izrazi se vedno bolj povezujejo z željo po Cerkvi, ki je bliže ljudem in bolj odnosna, ki je dom in Božja družina. Med sinodalnim procesom je dozorelo soglasje o pomenu sinodalnosti, ki je temelj tega dokumenta: **sinodalnost je skupna hoja kristjanov s Kristusom in proti Božjemu kraljestvu v povezanosti z vsem človeštvom. Usmerjena je v poslanstvo** in vključuje zbiranje na različnih ravneh cerkvenega življenja, medsebojno poslušanje, dialog, skupnostno razločevanje, oblikovanje soglasja kot izraza

navzočnosti Kristusa v Duhu in sprejemanje odločitev v raznoliki soodgovornosti. Toliko bolje razumemo, kaj pomeni, da je sinodalnost bistvena razsežnost Cerkev (prim. MTK, št. 1). **Preprosto lahko povzamemo, da je sinodalnost pot duhovne preнове in reforme struktur, da bi Cerkev postala bolj soudeležena in misijonska, se pravi, da bi bila bolj sposobna hoditi z vsakim moškim in žensko ter izžarevati Kristusovo luč.**

29. V Devici Mariji, materi Kristusa, Cerkev in človeštva, se v polni luči kažejo lastnosti sinodalne, misijonske in usmiljene Cerkev. Ona je res lik Cerkev, ki posluša, moli, premišljuje, se pogovarja, spremlja, presoja, odloča in deluje. Od nje se učimo umetnosti poslušanja, pozornosti za Božjo voljo, poslušnosti Božji besedi, sposobnost razumevanja potreb ubogih, poguma, da se odpravimo na pot, ljubezni, ki pomaga, pesmi, hvale in radosti v Duhu. Zato je, kot je dejal sv. Pavel VI., »delovanje Cerkev v svetu podaljšek Marijinega skrbništva« (apostolska spodbuda Pavla VI. o Marijinem češčenju – MC 28).

30. Sinodalnost označuje TRI RAZLIČNE VIDIKE CERKVENEGA ŽIVLJENJA.

a. Najprej se nanaša na »poseben slog, ki opredeljuje življenje in poslanstvo Cerkve ter izraža njeno naravo skupne poti in zbiranja v občestvo Božjega ljudstva, ki ga je Gospod Jezus v moči Svetega Duha poklical, da bi oznanjalo evangelij. **Izražati se mora v rednem načinu življenja in delovanja Cerkve.** Ta *modus vivendi et operandi* se uresničuje v skupnem poslušanju Besede in obhajanju evharistije, bratskem občestvu in soodgovornosti ter v soudeležbi celotnega Božjega ljudstva na različnih ravneh in v razlikovanju raznih služb in vlog v njenem življenju in poslanstvu« (MTK, št. 70a).

b. Drugič: »V posebnem in določenem smislu sinodalnost s teološkega in kanoničnega vidika označuje tiste cerkvene strukture in procese, v katerih se sinodalna narava Cerkve izraža na institucionalni ravni ter analogno na raznih ravneh njenega uresničevanja: krajevni, pokrajinski, vesoljni. Te strukture in procesi so v službi verodostojnega razločevanja Cerkve, ki je poklicana pokazati smer, ki ji je treba slediti v poslušanju Svetega Duha« (MTK, št. 70b).

c. Tretjič: Sinodalnost označuje »natančen potek tistih *sinodalnih dogajanj*, v katere je Cerkev sklicana s strani pristojne oblasti in po posebnih postopkih cerkvenega prava, tako da na različne načine vključi na krajevni, pokrajinski in vesoljni ravni celotno Božje ljudstvo pod vodstvom škofov v zbornem in hierarhičnem občestvu z rimskim škofom, da bi razločevala svojo pot in posebna vprašanja ter sprejela odločitve in usmeritve za dosego svojega evangelizacijskega poslanstva« (MTK, št. 70c).

31. V kontekstu koncilске ekleziologije Božjega ljudstva **pojem občestvenosti izraža globoko jedro skrivnosti in poslanstva Cerkve, ki ima v obhajanju evharistije svoj vir in vrhunec, to je združitev z Bogom, Trojico, in edinost med ljudmi, ki se uresničuje v Kristusu po Svetem Duhu.** Na tej osnovi sinodalnost »kaže na poseben način življenja in delovanja Cerkve, Božjega ljudstva, ki na konkreten način razodeva in uresničuje svoje občestveno bivanje kot 'hojo skupaj', z združevanjem v skupnosti in dejavno soudeležnostjo vseh svojih članov v njenem evangelizacijskem poslanstvu« (MTK, št. 6).

32. Sinodalnost ni sama sebi namen, ampak je usmerjena v poslanstvo, ki ga je Kristus v Duhu zaupal Cerkvi. **Evangelizacija je »bistveno poslanstvo Cerkve, /.../ je Cerkvi lastna milost in poklicanost, njena globoka identiteta**«. Krajevne cerkve in celotna Cerkev s tem, ko je blizu vsem brez razlike, ko oznanja in uči, krščuje, obhaja evharistijo in zakrament sprave, konkretno odgovarja na Gospodovo zapoved oznanjati evangelij vsem narodom (prim. Mt 28,19-20; Mr 16,15-16). Sinodalnost z vrednotenjem vseh karizem in služb omogoča Božjemu ljudstvu, da oznanja in pričuje o evangeliju ženskam in moškim vseh krajev in časov ter tako postaja »vidni zakrament« (LG 9) bratstva in edinosti v Kristusu, ki ju želi Bog. Sinodalnost in poslanstvo sta notranje povezana: poslanstvo razsvetljuje sinodalnost, sinodalnost pa spodbuja poslanstvo.

33. **Oblast pastirjev »je poseben dar Duha Kristusa Glave za gradnjo celotnega telesa**« (MTK, št.67). Ta dar je povezan z zakramentom svetega reda, ki tiste, ki ga

prejmejo, upodobi po Kristusu Glavi, Pastirju in Služabniku, ter jih postavi v službo svetega Božjega ljudstva, da bi varovali apostolskost oznanjevanja in spodbujali cerkveno občestvo na vseh ravneh. Sinodalnost ponuja »najprimernejši interpretativni okvir za razumevanje same hierarhične službe« (Frančišek, *Govor ob 50. obletnici ustanovitve škofovske sinode*, 17. oktobra 2015) in nalogo, ki jo Kristus v Svetem Duhu zaupa pastirjem, postavlja v pravo perspektivo. Zato vabi vso Cerkev, vključno s tistimi, ki uresničujejo oblast, k spreobrnjenju in prenovi.

EDINOST KOT SKLADNOST

34. »Človek, bitje duhovne narave, se uresničuje v medosebnih odnosih. Čim bolj pristno jih živi, tem bolj zori tudi njegova osebna istovetnost. Človek si ne dviguje cene, ko se zapira vase, temveč tako, da vzpostavlja odnose z drugimi ljudmi in z Bogom. Takšna razmerja postajajo torej temeljnega pomena (Benedikt XVI., *Ljubezen v resnici* – CV 53). Za sinodalno Cerkev je značilno, da je prostor, kjer se odnosi lahko razvijajo zaradi medsebojne ljubezni, nove zapovedi, ki jo je Jezus zapustil svojim učencem (prim. Jn 13, 34-35). **V vse bolj individualističnih kulturah in družbah lahko Cerkev, »ljudstvo, zbrano v edinosti Očeta in Sina in Svetega Duha« (LG 4), pričuje o moči odnosov, utemeljenih v Trojici. Razlike v poklicanosti, starosti, spolu, poklicu, stanu in družbeni pripadnosti, ki so prisotne v vsaki krščanski skupnosti, ponujajo vsakomur srečanje z drugačnostjo, ki je nujno potrebna za osebno zorenje.**

35. Predvsem v družini, ki bi jo s koncilom lahko imenovali »domača Cerkev« (LG 11), se uresničuje bogastvo odnosov med ljudmi, združenimi v različnosti značajev, starosti in vlog. **Zato so družine privilegirani prostor za učenje in izvajanje bistvenih praks sinodalne Cerkve.** Kljub trenjem in trpljenju, ki jih družine doživljajo, se tam učimo izmenjavati dar ljubezni, zaupanja, odpuščanja, sprave in razumevanja. **V družini se naučimo, da imamo vsi enako dostojanstvo, da smo ustvarjeni za medsebojne odnose, da moramo biti slišani in smo sposobni poslušati, skupaj razločevati in odločati, sprejemati in izvajati oblast z ljubeznijo, biti soodgovorni in dajati obračun za svoja dejanja.** »Družina humanizira ljudi z odnosi 'mi' in hkrati spodbuja legitimne različnosti vsakega posameznika« (Frančišek, *Nagovor soudeležencem plenarnega zasedanja Papeške akademije za družbene vede*, 29. aprila 2022).

36. Sinodalni proces je pokazal, da Sveti Duh v Božjem ljudstvu nenehno prebujata veliko različnih karizem in služb. »Tudi pri gradnji Kristusovega telesa obstaja raznolikost udov in opravil. En Duh je, ki v korist Cerkve svoje raznovrstne darove razdeljuje v skladu s svojim bogastvom in potrebami služb (prim. 1 Kor 12,11) (LG 7). Podobno se je pojavila težnja po razširitvi možnosti soudeležbe in uveljavljanja raznolike soodgovornosti vseh krščenih, moških in žensk. V zvezi s tem pa je bila izražena žalost zaradi pomanjkanja soudeležbe številnih članov Božjega ljudstva na tej poti cerkvene preнове in zaradi vsesplošne utrujenosti, da bi v polnosti živeli zdrave odnose med moškimi in ženskami, med generacijami ter med ljudmi in skupinami, ki pripadajo različnim kulturnim istovetnostim in izhajajo iz različnih družbenih razmer, zlasti med revnimi in izključenimi.